

[Finansministeren.]

loftet af forargelse over, at man bød folketinget kun 4 dage til at gennemføre en så vigtig lov. Vi kan da alle sammen se, at det i mange henseender ville være rart, om man kunne vente til oktober med at tage omkring denne nælde. Men 4 dage, det kunne man da ikke have budt folketinget. Derfor er det af hensyn til at undgå arrogance og undgå hr. Grünbaums bebrejdelser, at man fremsætter lovforslaget inden folketingets sommerferie. Og jeg tror, hr. Grünbaum skal tænke på, at det var underforstået i den procedure, han lagde fast ved kildeskattelovens vedtagelse her i det høje ting, da han var finansminister. Men altså 10. oktober er sidste frist, og 6. oktober ville have været for det at fremsætte et lovforslag, som skulle vedtages her i tinget den 10. oktober.

Så kan man sige: ja men er det da ikke EDB-tyranni — jeg tror, der var en ordfører, jeg tror endda, det var hr. Ømann, som jo ellers er EDB-kyndig, der sagde, at det er EDB-tyranni at presse folketinget til at vedtage dette. Nu siger EDB-tyranniet altså 10. oktober, og når man sammenligner med, hvordan det var efter det gamle system, hvor vi ikke havde EDB-maskinerne, skulle der gå et helt kvartal fra udskrivningslovens vedtagelse til dens anvendelse. Her er det altså noget mindre end et kvartal. Det er jo ikke EDB-folkenes skyld, at folketinget holder sommerferie i juni, juli, august og september; dengang havde vi jo reglen om, at sidste frist for udskrivningslovens vedtagelse var den 31. marts, og det nye skatteår trådte i kraft den 1. juli. Der var altså et kvartal. Nu er det ikke længere et kvartal, men alligevel bliver det til, at det er endnu værre nu, end det var tidligere. Det, der er problemet, er, om folketinget vil have sin sommerferie om sommeren, eller om folketinget vil lægge sine arbejdsperioder om, eventuelt ændre grundloven, så man ikke skal mødes den første tirsdag i oktober. Alt det er det ikke finansministerens sag at tage stilling til. Det er finansministerens sag, hvis han ikke vil være arrogant over for det høje ting, at sørge for, at tinget får et lovforslag så tidligt, at det kan vedtage det, inden det holder sin sommerferie, og ikke bringer sig i den tvangssituation

kun at have 4 dage til at forhandle udskrivningsloven i.

Det er den pligt, jeg har over for tinget, og som jeg har forsøgt at opfylde ved fremsættelsen af dette lovforslag. Jeg er naturligvis ked af det, hvis jeg har fornærmet nogle af tingets medlemmer derved, men jeg er i hvert fald fuldstændig klar over, at hvis vi ikke var kommet med et udskrivningslovforslag inden sommerferien, havde man sagt: regeringen er jo branduenig; den kan ikke enes om udskrivningsprocenten, den skubber det fra sig. Den kan ikke regere længere, den er helt, helt ude af stand til at træffe beslutninger. Ikke engang så vigtig en sag som udskrivningsprocenten kan vi få kendskab til.

Jeg vil da også gerne sige, at når man skal vedtage udskrivningsprocenten på et tidligt tidspunkt med de gener, det har, som jeg erkender det har, er det måske trods alt også lidt hensynsfuldt over for borgerne. Den gamle procedure, hvor vi vedtog udskrivningsprocenten den 31. marts eller lige før 31. marts og den først skulle træde i kraft 1. juli, var jo ikke særlig hensynsfuld over for borgerne. Nu kan borgerne i hvert fald i andet halvår af i år kende de skattemæssige vilkår for de indtægter, som de forpligter sig til at tage i 1971. Det kan da trods alt også være et hensyn i skattelovgivningen: at give borgerne rimelige vilkår for at bedømme, hvordan de skattemæssigt er placeret, hvis de påtager sig indtægter, der løber ind i 1971.

Derfor tog jeg det nærmest som teatortorden, når hr. Grünbaum sagde, at man burde afvise at behandle lovforslaget, og jeg er ham da også taknemlig for, at han ikke stillede noget forslag herom.

Så siger hr. Grünbaum: der er jo ingen oplysninger overhovedet? Frygter man offentlighed? Denne regering frygter offentligheden. Hvorfor skulle vi frygte offentligheden? Der er jo givet alle oplysninger vedrørende selve udskrivningsskalaen. Det er rigtigt, at lovforslaget kun er på 4-5 linjer, men der er jo spalter af forklaringer og bemærkninger til lovforslaget, som hr. Grünbaum ved lejlighed skulle læse, således at han derigennem kunne blive klar over forudsætningerne for lovforslaget og de virkninger, forslaget vil have.